

[Christmas Møller.]

og Grundskyld betyder, at flere og flere Jorddyrkere her i Landet vil blive interesserede i, at Skatterne til Amt og Sogn og til en vis Grad ogsaa til Staten bliver væltet over fra de personlige Skatter til Jorden, fordi der for Fæsternes Vedkommende sker den økonomiske Udvikling, at i det Øjeblik, Skatten væltes over paa Jorden, kommer han vel til at betale mere i Skat, men han kommer til at betale mindre i Afgift, fordi Jorden bliver mindre værd. Jeg siger ikke, at det gaar fuldkommen nøjagtigt matematisk saaledes, at hvad han betaler mere i Skat, betaler han mindre i Fæsteafgift, men jeg tror ikke, det ærede Medlem vil bestride, at en saadan økonomisk Proces finder Sted. Men saa vil det ogsaa for alle Selvejere betyde, at en parallel løbende Udvikling af Fæstet og Krav om Grundskyldens Indførelse for dem betyder, at der bliver en større og større Udvikling af Grundskylden, det vil sige en større og større Beskatning af den faste Ejendom, hvilket atter vil sige en faktisk Konfiskation af Jordværdien for Jordejerne her i Landet. Naar det ærede Medlem med saa stor Styrke gaar ind for Fæstet, vil jeg gerne spørge, om han ikke mener, at Fæste- og Grundskyldsudviklingen har den Betydning, som jeg her har sagt.

Men saa siger det ærede Medlem endvidere en Ting overfor Oppositionen, som det ærede Medlem efter min Mening har Ret i. Det ærede Medlem siger, at Regeringen har Ansvar, men saaledes som de politiske Magtforhold er her i Landet — jeg skal senere komme med nogle Bemærkninger om Landstingets Stilling —, kan det ikke være anderledes end, at ikke blot Regeringen har et Ansvar, men ogsaa Oppositionen har et Ansvar. Den har ikke blot et Ansvar i Kraft af sin Magtstilling i Landstinget, men ogsaa et Ansvar i Kraft af, at af den Opposition, der kritiserer, har man altid Lov at kræve, at den skal anvise, hvilke Veje den vilde gaa i det Øjeblik, den havde Magt som Agt.

Deri er jeg ikke uenig med det ærede Medlem. Jeg tror, det vilde være formaalstjenligt, om Forholdene formede sig saaledes, at man ved Siden af at kritisere andres Forslag og Gerninger ogsaa sagde, hvad man selv ønskede i den økonomiske Krise, vi befinder os i, og om man klart og tydeligt vilde trække op, hvad man selv mener der skal gøres paa den økonomiske Politikens Omraade, hvad der skal gennemføres af Besparelser i den ene eller anden Retning.

Men jeg synes ikke, at det ærede Medlem med Rette kunde rette en saadan Berekendelse mod det konservative Parti. Naar man tænker tilbage paa alle de Betragtninger, der er fremsat fra mit Partis Side i Løbet af denne Rigsdagssamling, paa de Lovforslag, vi har forelagt i dette og det andet høje Ting, paa de Udtalelser, vi er kommet med i begge Rigsdagens Ting, paa, hvorledes vi ogsaa under Tillægsbevillingslovens Behandling her har givet Udtryk for, at vi mente, der skulde føres en Erhvervspolitik, saa man med større Styrke eller rettere med virkelig Styrke satte ind for, at det kunde lykkes at erobre og udvide Markederne, saaledes som den højtærede Statsminister talte om, synes jeg ikke, at det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen med nogen som helst Skygge af Ret kan sige, at det konservative Folkeparti ikke ud fra sin Opfattelse har anvist de Veje, der skulde betrædes i den nuværende økonomiske Krise.

Saa sagde det ærede Medlem, at jeg havde sagt, at vi i Øjeblikket havde en stærk Regering. Nej, det er en Misforstaaelse. Jeg har sagt, at vi havde en Regering, som i den Forstand var stærk, at den havde sit Flertal i Orden. (Afbrydelse af *Vilhelm Rasmussen*). Nej, ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen, derfor behøver den ikke at være stærk. Den har sit Flertal i Orden, og det karakteriserede det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen jo ogsaa udmærket ved at sige, at Stormløb mod denne Regering var ørkesløse. Den kan med andre Ord efter det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussens og det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksens Mening saa nogenlunde gøre de Dumheder, det skal være, Stormløb preller af paa den kompakte Majoritet. Nej, vi har en Regering, der har sit Flertal i Orden, men en stærk Regering har vi ikke, det viser det afgjorte Misforhold, der er mellem Regeringspartiernes Krav inden Valget og hele den Maade, hvorpaa Regeringen har taget paa de økonomiske Forhold i den nuværende Situation.

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen raadede til Ro og Taalmodighed. Han vilde udvise denne Ro og Taalmodighed, og man kan i og for sig godt forstaa, at det ærede Medlem raader dertil, for han har jo i Virkeligheden intet andet at gøre. Men hele den Maade, hvorpaa baade det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen og den højtærede Statsminister lagde op til, om jeg saa maa sige, en Kamp mod Landstinget, en Forfatningskamp her i Landet, er aldeles ikke noget Udtryk for, at der skal føres den